

Skolekorps på sommer

Lillesand skolekorps gjorde stor suksess under Scarborough Music Festival hvor de stakk av med den store pokalen. Her er korpsets egen reisedag-bok:

Onsdag 21. juni, like etter skole-slutt, møtte 72 lillesandere opp på fergekaia i Kristiansand. 33 av disse traktører av instrumenter, og 5 traktører av drillstøv i Lillesand skolekorps. De resterende vedheng besto av pårørende, foreldre og søsken. Arets tur var i gang - og målet var Scarborough, England.

Sjøen gikk bra onsdagskveld og natt. Det går sagn om opptil stiv kuling på den 16-17 timer lange overfarten. Men lillesanderne, med generasjoner av staute sjøfolk og vikinger som forfedre, klarte seg relativt bra. De gjelder bare å okkupere tankene med noe, så går det greit. Noen gikk løs på de enarmede bandittene, noen (vi-king Sverre) badet i det iskalde utebassenget på dekk, noen sang svisker med det østeuropeiske bandet, noen sov seg gjennom Nordsjøen - enten i de rommelige 5 kvadrats 4-manns lugarene på 2. dekk (under bilene) - eller gjennom en film på kinoene på 1. dekk (next to kjølhaling).

Torsdag

Etter landgang i Newcastle fant vi bussen vår, en dobbeltdekker, og kampen om de beste plassene (oppe, fremme) begynte. Vi hadde ca. halvannen time å slikke sårene på



STOLTE: Ørjan Knutson og Dagfinn Bakkemoen ledet an i paraden, stolte som noen haner.

En lyd. Begeistret gikk den lille-sandske horde videre i York by for å handle og for å se. Noen tok en tur innom York Minster

starte moroa!» satte de i gang, og snart var lokalet bugnende fullt av livlig ungdom fra både det ene og det andre korpset.

Lørdag

Lørdag morgen ble frokosten uni-formert inntatt, før hele gjengen beveget seg inn i sentrum av Scarborough for konsertspilling i gata. Vi var tidlig ute, og på grunn av god øving i forkant gikk både oppstilling og spilling som smurt. Vår konsert begynte med feiende og flott «Norge i rødt, hvitt og blått», så fulgte det ene konsertstykket etter det andre, og innimellom noen marsjer. Midt i konserten skred Senior-gruppa ut til siden og spilte sine to numre «Rocky» og «Bare Necessities» med stor innlevelse og sprut, før de trakk seg tilbake inn i korpset, som da fortsatte med sitt. Drillen glimret foran og gjorde en aldeles utmerket jobb. Hele korpset viste seg fra en svært bra side og både det lokale publikum og foreldregruppa som sto longside, virket svært fornøyd. Guiden vår satte en av instrumentkassene frem foran korpset, og i løpet av vår relativt korte spilletid hadde vi motatt hele 30 pund!

Det hele ble grundig dokumentert av en lokal journalist som knipset sine bilder fra de rareste vinkler og plasseringer.

Etter velspilt konsert skulle vi hentes av bussen for å komme raskt tilbake til hotellene for kjøpp skifting for turen skulle gå videre, men etter litt



OPPTREDEN: Korpset spilte i gågata

brukt, og så gikk turen videre til Flamingoland fornøylespark med dyrepark og diverse karuseller, berg og dalbaner, tommerrenne osv osv. Noe for enhver smak, og de fleste hadde nok gitt sine indre organer opptil flere heisaturer før vi igjen satt på bussen hjem til hotellene og til sen middag.

På vei hjem ble det tatt en avgjørelse om at vi likevel - selv om vi ikke hadde beregnet det - ville delta i konkurransen dagen etter. Så da vi var

Seier var egentlig

Torsdag

Etter langgang i Newcastle fant vi bussen vår, en dobbeltdækker, og kampen om de beste plassene (oppe, fremme) begynte. Vi hadde ca. halvannen time å slikke sårene på før vi trillet inn i Whitby, en by med kloster-ruiner, Draculabolog, kaptein Cooks barndomshjem (oppdageren av Australia og dets innbyggere), masse små og koselige hus og butikker.

Noen Pund senere kjørte bussen videre mot vårt mål: Scarborough.

Scarborough ble grunnlagt på midten av 1600-tallet og er i dag en by med ca 17 000 innbyggere.

På høyden midt mellom North Bay og South Bay ligger ruinene av Scarborough Castle fra midten av 1100-tallet.

Vi ble innkvartert på 3 hoteller (pensjonat) - med flott utsikt ut over stranden og Nordsjøen. Rett nedenfor hotellene var det skatepark og innegjerdet ballbane,

noen haner.

samt plenty av gress å boltre seg på.

Etter utpakking og middag på hotellene var det fritt frem for lek, avslapping og byvandring.

Fredag

Etter en god frokost gikk turen til York. Korpsset m/følge ble delt i 2 grupper; de som ville på Jorvik Viking Centre (museum) og de som ville se «skuespill» York Dungeon. Ordene «museum» og «skuespill» ga ikke de høye begeistringshyl da inndelingen i grupper ble gjort på bussen, men da det viste seg at «museum» betydde vogner som kjørte gjennom mørke ganger med historiske situasjoner; bygninger og store bevegelige figurer, samt høyttalere i nakkestøtten som fortalte om det man så....

Og at «skuespill» var det reneste «horror-show»... fikk pipa en an-



TROMISSER: Slitne men lykkelige; Simen Ødegård (f.v.), Margrethe Martinsen, Mads Theodor Aune og Joakim Willhelmsen.

hentes av bussen for å komme raskt tilbake til hotellene for kjøpp skiftet for turen skulle gå videre, men etter litt venting på en buss som ikke kom, spaserte vi hjem til hotellene. Der fikk vi vite at bussen vår hadde brutt litt sammen, men det varte ikke lenge før alternative farkoster sto klare.

På vei til Goathland (bedre kjent som Aidsensfield) fikk vi tilbake vår egen buss igjen, og turen kunne fortsette.

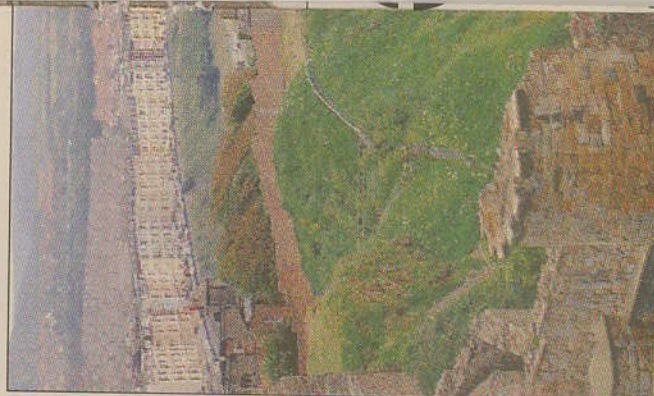
Goathland - eller Aidsensfield - er en koselig liten landsby med noen av de koselige, kjente bygningene; Scripps' Funeral Services (som egentlig inneholder en suvenirbutikk, Aidsensfield Arms (egentlig Goathland Hotell). For ikke å snakke om togstasjonen, som er kjent fra filmene om Harry Potter. Bilder ble knipset og penger ble



AIDENSFIELD: Et sted vi kjenner fra TV-serien.

Seier var egentlig ikke en nærliggende tanke

marsjering og spilling. Dette ble gjort til stor glede for de innfødte, som stadig dukket frem i dørråpninger og vinduer. Heller ingen av de hindrede bilene ble ergerlige - selv om vi ofte måtte tenke oss grundig om hvilken side av veien vi skulle okkupere (venstrekjøring er vanskelig å få inn i blodet). Personalet på hotellene våre var henrykt over den lokale «oppvisningen», og vi ga nok også nærliggende korps darlig samvittighet, for da vi var ferdige med vår øvelse var det flere andre som fulgte vårt eksempel.



VERTSBYEN: Scarborough.

ertokt til Scarborough



Scarborough.



Søndag

Den store konkurransedagen startet med handling i Scarborough - eller rett og slett avslapping. Midt på dagen kom uniformene på - så fikk vi beskjed om at vi skulle gå til konkurranseområdet. Bare et lite stykke.

Jaudå, som mi seier på godt lillesansk, det lille stykket var slett ikke så lite. Vi gikk og gikk - dvs vi marsjerte (som det flotte korps vi jo er) på venstreslag hele veien - og kom tilslutt frem til en åpen plass med mange korps og mange andre konkurrans- og paradedeltagere.

Jauda, som mi seier på godt lil-lesandsk, det lille stykket var slett ikke så lite. Vi gikk og gikk - dvs vi marsjerte (som det flotte korps vi jo er) på venstreslag hele veien - og kom tilslett frem til en åpen plass med mange korps og mange andre konkurranse- og paradedeltagere. Vi fikk oppgitt vår plass og beskjed om øvelsestid og tid for total «tyssssnad». Vi skulle få tegn når dommerne kom til oss og vi skulle sette i gang. Rett ved siden av oss sto en svart buss med et lokalt slagverkkorps. De lagde et forferdelig leven - det var så vidt man kunne høre sine egne tanker....og plutselig sto dommerne der!

Dirigenten blåste i fløyta, trommemarsjen startet, oppslag ...og ...marsjen gikk aldeles fortreffelig! «King Size» har sjelden (les aldri) noen gang blitt spilt med sånn fynd og klem og med så stor konsentrasjon!

På tross av bråket rett ved; våre grove instrumenters solo buldret i marg og bein og lå som en kino-sub-surround-bass over hele plas-

sen, de lyse instrumentene ljomet sine fanfarer og triller; drilljentene gjorde en perfekt opptreden og inni det hele satte trommerekka presist og kontant puls og styrke.

Da det hele var over var alle like overrasket over sin egen og naboens spilling, og blodet bruset i samtliges årer - spesielt foreldrene.

Selv om fremføringen var enorm var det mange andre gode korps tilstede, og seier var egentlig ikke en nærliggende tanke. Så da dommerne plutselig sto der med pokal

og stort diplom, tok det en stund før vi forsto at det var oss det gjaldt. Men da det gikk inn...jubelen ville ingen ende ta.

På grunn av seieren ble vi flyttet fra 13. til 1. plass i

paraden gjennom byen - rett bak jaguaren til den stille utstaferte borgermesteren. Korpsets stolte formann (som bar fanen) og korpsleder (som bar pokal og diplom) marsjerte flyvende gjennom Scarboroughs gater. Bak fulgte en like stolt drilltropp, en sjokkskadet dirigent og et seiers-

Jubelen ville ingen ende ta

VI VANT: Jubelen sto i taket da juryens avgjørelse var klar.

blåsende, lykkelig korps. Taktfast marsjering og flott spilling!

Før vinnerannonsering hadde skolekorpsets familiegruppe forflyttet seg nedover i byen for å finne en fin plass til å se paraden fra. Det var nesten intetanende om seieren, så da Lillesand skolekorps kom først i paraden, med pokalen høyt hevet, sprutet tårer og snør; og jubelhylene runget.

Korpsmusikk har lang fartstid og er svært godt likt i England. Masse politi var ute for å bane vei for paraden. Langs hele ruta sto folk og klappet da vi kom. Utrolig morsomt. Paraden gikk mye lengre enn noe 17. mai-tog i Lillesand

Mandag

Avreisedag. Mandag morgen trillet bussen ut av Scarborough by. Hjemturen hadde begynt.

Takk for en kjempefin tur; alle sammen!

Direksjonen



KIENT: Goathland jernbanestasjon.



UTSLUTT: Det er slitsomt å være på tur. Bare spør Sverre Visdal og Vebjørn Dretvik.